

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΖΩΗΣ

ΣΠΙΝΑΚΟΜΕΛΑ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ

ΕΚΒΑΙΝΕΙΤΑΙ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

- Παρακάτω, είπε ο Προκόπης.
- Βολθάν...
- Παρακάτω... παρακάτω...
- Όμάρ σάς θινεγκρέ !...
- Παρακάτω, πιά παρακάτω.

— Έκριθις σώς θέρ.

— Παρακάτω, παιδάκι μου, παρακάτω σου λέω.

— Φιλέ μινόν... Γκουλάς ά λ' άγκρουά...

— Ο Προκόπης καθόταν πάνω σ' άναμμένα κάρθουνα.

— Παρακάτω, παρακάτω, διάβολε ! φώναξε.

— Παρακάτω εν' ή σαλάτες, άποκρίθηκε ο καμαριέρης.

— Ο Προκόπης έμεινε για λίγο σκεπτικός. Κατόπιν γύρισε και

ρώτησε τó γκαρόν:

— Δέν μου λές, παιδί μου. Τίποτα. Έτσι πιό φινό, πιό όρε-

κτικό δέν έχει ;

— Δηλαδή ; άπόρησε τó γκαρόν.

— Νά... δηλαδή... δηλαδή καμιά ντομάτα κομμένη στά δύο, τίποτα μαριδιτσές στό στράσο, λίγες έληές θρούμπες και κανένα κρεμμύδι, μαρπ παιδάκι μου, κανένα κρεμμύδι λέω, άφράτο, βατικιώτικο, νά τó στουπήσω με ή γροθιά μου, νά με δή ό Θεός και νά δώ κι έγώ Θεού πρόσωπο...

— Ο καμαριέρης τάχασε.

— Όσοπου έκρυψε την κατάπληξη του κι' άπάντησε:

— Πολύ καλά. Θά φέρω στόν κύριο ό,τι ζητάει.

Και παίρνοντας τόν δίσκο με τó πρόγευμα, τράθηκε νά θυγή έξω. Στην πόρτα όμως κιντοστάθηκε. Και πριν φύγει, ψιθύρισε κιντάζοντας περιφρονητικά τόν Προκόπη:

— Τι όχλος !...

— Ο Προκόπης έμεινε μόνος. Τά ρούχα του τόν πνίγανε. Τού φαινόταν σάν νά τόν είχαν φυλακίσει μέσα στό κυστούμι του. Έθωνάλε γρήγορα-γρήγορα και μ' άνακαύφισι τά γάντια του, έβγαλε τó καπέλλο και τó σακκάκι του και τάρριξε πάνω στό κρεβάτι.

Τή στιγμή αυτή πήρε τó μάτι του ή μαϊμού που θά πηγαινε δάρο στό κοριτσάκι τής άδελφής τής Ριρής.

— Ά, έδώ είσαι έσύ, κυρά μαϊμού ! φώναξε. Έλα λοιπόν νά κάνουμε παρέα.

Και παίρνοντας την τήν άκούμπισε μπρός του, πάνω στό τραπέζι κι' άρχισε νά τής μιλάει:

— Δέν μου λές, κυρά μαϊμού. Πού τάμαθε ό γυιός μου κι' ή νύφη μου δλ' αυτά τά καυώματα;

Δέν μου άπαντάς ; Νά στό πώ λοιπόν έγώ; Μαϊμουδιζούνε, κυρά μου. Μαϊμουδιζούνε την Εύρώπη. Και έξερεις τί θέλουν τώρα άπό μένα; Τό έξερεις ; Νά στό πώ λοιπόν κι' αυτό ; Θέλουν ν' άρχισω κι' έγώ νά μαϊμουδιζώ σάν κι' αυτούς. Θέλουν δηλαδή, έδώ που τά λέμε, νά γίνω δύο φορές σάν και σένα: Μαϊμού τής μαϊμούς, κυρά μαϊμού ! Κατάλαβες, κυρά μου ; Μά έγνοια σου, κυρά μου, έγνοια σου ! Νά ιδούμε κι' άν θά τó φάνε. Νά τó ιδούμε...

ΜΕΡΟΣ Β'

ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Στήν Αθήνα πειά.

Κομψός, περιποιημένος, γαντωμένος και σιδερωμένος στην έντέλεια ό Προκόπης, έφτασε μιά μέρα στην πρωτεύουσα με τó τραίνο.

Στό σταθμό τόν ύποδέχτηκαν οι δικοί του. Ο Γιάννης του, ή Ριρή και οι συγγενείς τής νύφης του.

— Ο Προκόπης ζαλιόστηκε. Έοφίξε γέγρια, μοίρασε φιλήματα και δόσα. Κι' άπ' τήν ίδια στιγμή κιόλας έγκαταστάθηκε στό σπίτι τού γυιού.

— Έκεί άρχισαν πάλι τά μαθήματα, τά ανετικά με τά φερσίματα του στόν νέο κόσμο πουπαίνα.

— Έκτός τού γυιού του και τής Ριρής είχε τώρα κι' ένα ανόκμα «δάσκαλο», ένα δάσκαλο άκαμωτο, άσούρητο, άμειλικτό: τήν πεθερά τού γυιού του.

— Ά. όλα κι' όλα... Η μάια τής Ριρής, ή κ. Άσπασία Κιζιλαντίβ, έννοουσε νά καταπλήξη τούς γνωστούς της, έπιδεικνυόντας τούς τόν μπαμπά τού γαμπρού τής. Κάθε μέρα τούδινε και άπό ένα μάθημα. Κι' ό δάσκαλος ό Προκόπης τά ύψίστατο όλα καστερικά πνίνοντας τó θυμό του πουθόαζε μέσα του και κλάλαζε.

— Χάριν τού Γιάννη μου ! Έλεγε ξεγελώντας τόν ίδιο τόν έαυ-

τό του. Άς τó καταπιώ κι' αυτό για τó έγγονάκι μου...

Και κατάπινε πολλά, και ύπόμεινε και δέν έφερνε αντίρρηση, παίζοντας ένα ρόλο που τού ήταν βασανιστικός, που τόν ρεζόλευε στά ίδια του τά μάτια, που τού καθόταν βουνό στό στομάχι !

Τήν ήμέρα αυτή ή κ. Άσπασία είχε στριμώξει πάλι τόν Προκόπη στό χώλ τού σπιτιού και είχε άρχισει τόν αιώνιον «Έξάφωλο». Έπρόκειτο νά γίνη μιά μεγάλη δεξίωση. Και στή δεξίωση αή'θθ ά παρουσιάσαν στους καλεσμένους των και τόν «άρτι άφιχθέντα έκ Ρουμανίας μεγαλοβιομηχανον κ. Κόλλαν», τόν μπαμπά τού γαμπρού τού.

Μά ό Προκόπης είχε άπαυθήσει πειά. Μάτιας ή κ. Άσπασίας τόν συμβούλευε. Λόγια χαμένα !... Ο Προκόπης άδιαφορούσε για ή δεξίωση.

— Η μαμά τής Ριρής ευείρασε στό τέλος.

— Όρίστε ! Όρίστε αντίληψεις ! φώναξε. Πώς μπορεί νά κάμω μιά τέτοια δεξίωση χωρίς εσάς, άφού σεις θά είσθε ό ήρωας τής σουαρέ ;

— Δέν μου άρέσουν οι... ήρωισμοί, άποκρίθηκε ό Προκόπης.

— Άς μου λείπουν. Έγώ θρίσκομα δώ πέρα για τó παιδί μου και τó έγγονάκι μου. Δέν δίνω ούτε μιά δυάρα για τόν άλλον κόσμο.

— Η κ. Άσπασία άγρίεψε.

— Πώς μπορούμε νά σας κρούσουμε, κύριε ; φώναξε. Όλοι θέλουν νά σας δούν. Μας ρωτούν και μās ξαναρωτούν για σας. Πρέπει νά σας παρουσιάσουμε. Πώς όμως πού δέν είσαστε άκόμα έτοιμοι για μιά τέτοια παρουσίαση ; Δέν έχετε ώριμάσει άκόμα...

— Ο Προκόπης έκανε ύπομονή.

— Δέν μου λέτε, κυρά συμπεθέρα, ρώτησε, ποί εινε τó φταίξιμό μου για νά τó ξέρω και γώ ;

— Ποί εινε τó φταίξιμό σας ; Άπό πού ν' άρχισω, Θεέ μου ; Πρώτη-πρώτα μιλάτε σ' άλλους στόν ένικό.

— Κι' αυτό σας κόβει ; Άς μιλάνε κι' αυτοί.

— Φυσάτε ή μήτη σας στό μαντήλι με κρότο, με πάταγο, πολύν πάταγο. Όταν πρώτε χυπάτε πλάτες-πλάτες τά χελιά σας...

— Δέν τó κάνω έπιτήδες, κυρά συμπεθέρα. Γι-νεται μόνάγο τού.

— Βάζετε τó τυρί στό στόμα σας με τó μαχαίρι.

— Κι' έπιετα ; Φυθάτε μήν κήψω τά χελιά μου ;

— Δέν είσαστε σέ θέση νά καθαρίσετε ένα πορτοκάκι.

— Χι... Νά σου πώ, συμπεθέρα, σ' αυτό φταίει ό Τιτουλέσκο.

— Ο Τιτουλέσκο !

— Ναι, ναι, αυτός ό παληόφιλος πουδα στό Βουκουρέστι Τόσες φορές φάγαμε μαζύ και δέν μωβείζε ποτέ πώς καθαρίζουν τά πορτοκάκια. Είπες έκεί φίλος !

— Άφήστε τ' άστεία. Δέν ξέρετε ούτε νά μιλάτε. Λέτε «με τó μαρδόν».

— Κι' πώς πρέπει νά λέω ;

— Παρντόν. Και σάν νά μη φτάνουν δλ' αυτά, έχετε κάτι εκφράσεις πουνα φρίκη ! Προχτές μιλούσατε με τήν κυρία Καστάλη και τής είπατε μίνα λέξι... μίνα λέξι πρόστηχη.

— Όχι δά !

— Βέβαια. Τής είπατε: Κολοκύθια !

— Ναι, τó είπα. Μά δέν εινε κακό αυτό, κυρά συμπεθέρα. Τί φταίνε τά κακόμοιρα τά κολοκύθια ; Μήπως δέν τά τρώμε ; Χιλιομαγειρεμένα μάλιστα. Κολοκύθια θραστά, κολοκύθια τηγαυτά, κολοκύθια στό φούρνο, κολοκύθια γεμιστά, κολοκύθια γιαχνί, πλακί, μουσακά. Είπε λοιπόν κακό όταν λέω κολοκύθια ;

— Η κ. Άσπασία άρχισε πάλι ν' άνάθη. Τινάχτηκε όρθη και ειπε στόν Προκόπη με φωνή ταιριχτή, γεμάτη θυμό και κακία:

— Μά πρέπει, έπί τέλους, νά μάβετε νά μιλάτε. Δέν μπορείτε νά λέτε σέ μιά κυρία κολοκύθια.

— Όχι δά ! Και τί πρέπει νά τής λέω ; Ντομάτες ;

(Άκολουθεί)

